

*Teeseldud
abieluettepanek*

Jackie Braun

Romantika

Jackie Braun
The Pretend Proposal
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Jackie Braun Fridline
Published in the U.K. with the title THE FIANCÉ FIASCO
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07349918
ISBN 978-9949-82-257-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Hea lugeja!

Ammu enne oma esimese raamatu kirjutamist Harlequini kirjastusele, armusin ma lugemisse. Seega olen ma täiesti ühel nõul Elizabeth Morrise, minu täieliku eeskuju ja kangelasega, kes ütleb, et see murrab tema südame ning paneb suurt kurbust tundma, kui paljude täiskasvanud inimeste lugemisoskus ei ole piisavalt hea selleks, et raamatute lugemist nautida. On tõsi, et paljud inimesed ei oska lugeda ka niipalju, et tööle kandideerimiseks vajalikke pabereid täita või restorani menüüsse kirjapandust aru saada. See on väga vale.

Ma olen väga uhke, et olen saanud autorina (ja ka lugejana) osaleda Ameerika armastuslugude kirjanike iga-aastasel kirjaoskuse edendamise üritusel. Igal aastal kogutakse sellel riiklikul üritusel läbi raamatute müügi kümneid tuhandeid dollareid. Kirjastajad on väga suuremeelselt need raamatud selle ürituse tarbeks anetanud ja autorid on alati nõus neid teoseid autogrammi-dega täiustama ning hea eesmärgi nimel oma fännidele ja toetajatele jagama. Kogutud raha läheb kirjaoskamatuse vastu võitlemiseks.

Loodan, et ühel päeval oskavad kõik täiskasvanud inimesed nii hästi lugeda, et see aitab neil elus edu saavutada ning vabal ajal nautida kirjanike sulest sündinud kujutlusvõime ja loomingulisuse vilju.

Parimat

Jackie Braun

*Head asjad tulevad kolmekaupä.
Tere tulemast maailma, Tedderite kolmikud
Mikenzje, Jameson ja Savannah.*

ESIMENE PEATÜKK

Thomas Waverly vajas endale hädasti pruuti.

Ta ei saanud olla väga valiv. Selleks ei olnud lihtsalt aega. Mõttes sirvis ta läbi nimekirja kõigist neist naistest, kellega ta minevikus kohtamas käinud oli. Keegi neist ei sobinud. Nad kõik oleksid hakanud sellest olukorrast *liiga* palju ootama ja liiga palju eeldama. Nad oleksid tahtnud, et see oleks tõeline. Aga Thomas tahtis leida naise, kes oleks nõus aitama tal perekonna reliikvia, teemandiga kihlasõrmuse oma sõrme libistamise ja saabuvate suurte pulmade jutuga, jätmaks vanaemale ainult muljet, et asi on tõeline.

Vanaema Jo oli suremas.

Vanaema vähemalt väitis, et asjalood on nii.

Arst kinnitas Thomasele, et Josephine O'Keefe on naise kohta, kellel eelmisel aastal vahetati puusaliiges ja kes kakskümmend aastat tagasi võitles kõvasti rinnavähiga, hea tervise juures. Ta lähenes kaheksakümne esimesele eluaastale. Vahel esines südame rütmihäireid, aga selle vastu on doktor talle rohud välja kirjutanud. Seda tervisehäiret andis arsti sõnul kenasti kontrolli all hoida. Vanaema Jo oli seevastu teisel arvamusel.

Ta ütles, et on suremas.

Ta rääkis Thomasele, et näeb seda oma unenägudes. Viimasel aastal nägi ta igal ööl unes oma lahkunud abi-

kaasat ja tütart – Thomase ema. Vanaema Jo oli kindel, et tegemist on ettekuulutusega tema läheneva surma kohta ja mitte miski, mida Thomas ütles, ei saanud selles osas tema meelt muuta.

Kui Thomas eelmiste jõulude ajal Michigani sõitis, et pühad koos vanaemaga tema Charlevoix's asuvas väikeses korteris veeta, oli vanaema talle öelnud, et ainus kingitus, mida ta endale soovib, on näha enne oma surma ainsat lapselast õnnelikus abielus.

See vana naine kasvatas Thomase üles, kui too kohutava autoõnnetuse tagajärjel oma ema kaotas ning kui tema isa selle tragöödia järel alkoholismi keerisega allavoolu läks. Thomas oli siis kaheksa-aastane ning kaotas põhimõtteliselt korraga mõlemad oma vanemad. Kõhklemata ja olenemata iseenda leina raskuskoormast, võttis vanaema Jo poisi kasvatamise enda õlule. Pensioniea nautimise asemel asus ta täiskohaga lapsevanema rolli täitma. Ja ta tegi seda suurepäraselt.

Kuidas saaks Thomas tema soovist lihtsalt mööda vaadata? Kuidas saaks mees kunagi rahu leida, kui ta vanaema viimast soovi ei täida? Selles olukorras ei saanud keegi võitjaks jääda. Seega otsustas ta oma vanaemale valetada.

Thomas ei olnud selle mõtte üle uhke. Ta ei ole mees, kellele meeldiks oma sõnu väänata. Ei era- ega äriasjades. Aga ta oli nõus tegema ükskõik mida, et pühkida ära see mure oma kalli vanaema silmadest. Isegi kui selleks oli vaja sõlmida abielu, mille taga ei ole tõelisi tundeid ega kooselusoovi.

Kuigi tegelikkuses ei olnud Thomasel sel hetkel kedagi püsivat, lausus ta vanaemale: „Ma olen käinud kohtamas kellegi... erilisega. Tegelikult on see juba mitu kuud kestnud.”

See teadaanne tõsis vanaema Jo tuju mitme pügala võrra. Pole ka ime. Thomas ei käinud kunagi ühe ja sama naisega kohtamas kauem kui kolm kuud. Selleks ajaks ootas enamik neist juba midagi enamat. Näiteks koduvõtmete vahetamist, hambaharja mehe vannitoas ja ehk isegi vaba sahtlit oma asjade jaoks tema magamistoas kapis.

Kolme kuuga muutusid naised klammerduvaks, nõudsid üha enam tähelepanu. A-tähega algav sõna hakkas lähedale hiilima.

Armastus. Ei, aitäh.

Ta oli näinud oma silmaga, mida see kaheksatäheline sõna tema isaga tegi. Thomase ema surmast oli möödas kakskümmend seitse aastat, aga Hoyt Waverly ei osanud siiani leseks olemisega ilma viskipudelita toime tulla. Iga aastaga läksid viskimargid odavamaks, sest Hoyti rahaline seis halvenes samamoodi nagu tema terviski. Järel oli ainult hale vari mehest, kes ta kunagi oli olnud. Aeg-ajalt ilmus ta Thomase ukse taha, aga ainult sellepärast, et tal oli raha otsa saanud.

Thomasel ei olnud mingit soovi lõpetada nii nagu ta vanamees. Ta tegi endaga kokkuleppe, et kolme kuu möödudes lõpetab ta iga suhte, mis tal parasjagu käsil on. Vahel isegi varem, kui naine liiga kiiresti ja liiga sügavalt temasse armuma hakkas.

Thomas pole küll naistele mingi eriline jumala kingitus. Ta ego on üsna suur, aga mitte ülemäära hiiglaslik. Nägus on ta küll. Seda on läbi aegade piisavalt paljud naised kinnitanud. Samuti teenib ta korralikult. Ta ei ole küll mingi miljonär, sest on enamiku rahast oma ettevõtte asutamisse ning arendamisse paigutanud. Tänu töökale iseloomule ja mõnele investeringule võib ta end siiski üsna kindlalt tunda. Aga põhjus, miks Thomas naiste jaoks kütkestav on, ei peitu tegelikult ei tema välimuses, pangakontol ilutsevas numbris ega tema voodimängude vilumuses. Tema kombed on need, mis muudavad selle mehe vastassugupoole jaoks eriliselt külgetõmbavaks.

Tundub, et koos vanaema Jo'ga üles kasvades pööras ta naise näpunäidetele ja juhistele erilist tähelepanu. Vanaema nõudis alati, et poiss oleks viisakas, rüütellik, tähelepanelik ning näitaks alati teiste arvamuste ja tegevuste vastu huvi üles – isegi siis, kui see tegelikult vähimatki huvi ei paku. Sellise kombeka käitumise tulemusena avaldas aastate jooksul rohkem kui üks naine soovi saada proua Thomas Waverlyks. Aga abielu ei ole Thomase jaoks. Mitte praegu ega ka tulevikus.

Viimaste kuude jooksul oli vanaema Jo püüdnud teda selles suhtes ümber veenda. Ja tema rahustuseks oli Thomas talle mõnda aega valetanud. Nüüd aga soovis vanaema oma lapselapsele seda erilist, altari ees kinnitatud sidet.

Thomas oleks pidanud vanaemaga aus olema. Mitte talle nii suuremõõtmelisi valesid ette söötma. Aga vana

naine oli nüüd nii õnnelik ja erutatud. Pulmad olid ainus asi, millest ta üldse rääkida tahtis, kui oma lapse- lapsega telefonis kõneles. Thomasel ei olnud südant, et vanaemale pettumust valmistada. Ta vastas napolisõnaliselt ning muutis jututeemat, kui tal selleks väikseimgi võimalus avanes. Sellest hoolimata oli vanaema täiesti kindel, et Thomas on jah-sõna ütlemisele selle väljamõeldud Bethi-nimelisele naisele väga lähedale jõudnud. Lõpuks polnud Thomasel enam taganemisteed ja ta ütles vanaemale, et pulmad tõepoolest tulevad.

Ta polnud isegi kindel, kuidas ta naise nime peale tuli. Talle lihtsalt tundus, et see on sobilik nimi tundliku ja armasale naisele, kes on tema südamesse pugunud.

Thomase vale mõjus vanaemale rahustavalt ja rõõmustavalt, aga mehe peas tekitas see tõelise kimbatuse. Vanaema nõudis nüüd tütrepoja kihlatuga kohtumist. Eitav vastus ei tulnud enam kõne allagi. Jo ähvardas, et kui Thomas peatselt saabuval neljandal juulil, iseseisvuspäeva nädalavahetusel Bethiga koos Charlevoix'sse ei tule, siis istub ta oma autosse ning sõidab ise läbi osariigi selle salapärase naisterahvaga kohtuma.

Thomasele ei meeldinud mõte oma vanaemast vanaaegse Cadillac DeVille'i roolis linnast välja ning sealt edasi kiirteele vuramas, kus teised sõidukid temast kiire hooga mööda vihisevad ja ärritunult signaali annavad, sest Jo sõidab aeglasemalt, kui kiiruspiirang ette näeb. Aga kui Thomas otsustaks talle tõtt rääkida, siis hakkaks vanaema taas oma surmast rääkima ning seda ei suudaks mees taluda.

Ainus lahendus, mida Thomas hetkel välja mõelda suutis, oli leida pruut, kes on nõus seda mängu kaasa mängima. Ja peale piisava aja möödumist saaks korraldada nii, et naine mingil põhjusel kihluse katkestab. Kui Thomas suudaks piisavalt veenvalt etendada maha jäetud peigmeest, siis ehk vanaema laseks sellel abieluteemal minna, unustaks unistused ja läheks tagasi oma elu täiel rinnal nautimise juurde.

See on üks paras pätkel pureda. Thomas ohkas raskelt ja sulges silmad.

Uksele kõlas koputus. „Vabandust, Thomas.”

Ta avas silmad ja nägi uksele oma sekretäri mureliku näoga seismas. Annette oli Thomasest kakskümmend aastat vanem ja nagu mehe vanaemale kombeks, muretses ka sekretär Thomase heaolu pärast. Ka Annette arvas, et Thomas võiks praeguseks eluhetkeks olla juba abielus või vähemalt tõsisis suhtes. Siiski ei saanud ta Thomase alluvana oma arvamust pidevalt valjuhäälselt avaldada. Jumal tänatud.

„Kas sinuga on kõik korras?” küsis Annette.

„Pea valutab veidi,” mõmises Thomas vastuseks. See vastus polnud läbinisti vale. Parajasti oli esmaspäev ja tal oli aega kuni neljapäevani, et sellele segadusele mingisugune lahendus leida. Mehe meeleskohtades tuiкас sellest tohutust mõttetööst. Ta lükkas tooli lauast eemale ning tõusis püsti. „Ma arvan, et lähen täna veidi varem koju.”

„Ah soo,” lausus Annette ning ta suu tõmbus murelikult kriipsuks.

„Kas sellega on mingi probleem?”

„Ei. Mitte just seda. Asi on selles, et Kirjaoskamatuses Liidu juhataja on siin, et sinuga kohtuda.”

„Praegu?”

Naine noogutas vastuseks.

Thomas võttis laualt kalendri ja jäi seda silmitsema. „Mul ei tule meelde, et oleksin tänaseks kohtumise kokku leppinud.”

„Sellepärast et ta ei olegi midagi kokku leppinud. Ta tormas ette teatamata siia sisse ja lootis, et saab mõne minuti sinu väärtuslikku aega endale.” Annette raputas pead. „Kõik on hästi. Ma ütlen talle, et vajalik on aeg ikkagi enne kokku leppida. Võib-olla mingiks päevaks järgmisel nädalal?”

Thomas tõstis käe, et sekretäri jutuvada peatada. „Ei. Pole vaja. Ma võtan ta nüüd kohe vastu. Parem on selle asjaga kohe ühele poole saada.” Mees hõõrus näppudega oma meeleskohti. „Eeldan, et ta on siin annetuse jahil.”

Sekretär naeratas. „Olen üsna kindel, et sul on selles suhtes õigus.”

Kui noor naine tema kontorisse sisse astus, haaras kolm asja kohe Thomase tähelepanu. Esiteks tõsiasi, et see naine oli niivõrd väikest kasvu. Kuigi ta kandis üheksasentimeetrise kontsaga kingi, mis olid sama konservatiivset halli värvi nagu tema pükskostüümgigi, ei andnud kontsa kõrgus talle visuaalselt väga palju pikkust juurde ning ta mõjus ikkagi väga miniatuurset.